

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. An probabile sit, quòd Filius Dei non fuisset incarnatus, si Adam non peccasset?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

gnas veritates ipsius exposuerit oculis, si totum faciat & operetur contrarium, quasi operibus suis manifeste contestari vellet, se credere sanctissime, quod non nisi falsitates & mendacia ea sint omnia, quæ veritas æterna Dei nobis ceu dogmata proposuit verissima.

O vive Deus! quantum probrum Christiano in magno die iustitiæ & ultionis tuæ! Væ mihi, dicit ipse, quod clarè conspexerim veritates tam speciosas, & meam impleverim vitam operibus tam tædis & Christiana professione indignis! O Verbum æternum Dei, quod te meis exposuisti oculis, ut ostenderes mihi veritates quarum sequeretur ductum & dictamen, ut quid

tam clarè loquebaris mihi, ut omnem mihi tollereres excusandi rationem? O argumenta nimis valida, nimiumque constringentia, quantum coarguitis, quantum torquetis me! quam acerbè transfigitis cor meum! quam sævè tunditis, dum confunditis intellectum meum? quam aspera perstringetis, quem jam constringitis, in omnem æternitatem me reprehensione!

Sed ab his omnibus præmunire te voles? fac, ut omnes hæc magnæ veritates modò transfigant cor, tuumque ita penetrent animum, ut firmissimè tecum statuas illas credere, illas sequi, illas exercere opere, quancumque steterit tibi.

ARGUMENTUM.

An probabile sit, quod Filius DEI non fuisset incarnatus, si Adam non peccasset?

ARTICULUS V.

Natura humana intelligens insignes has prærogativas, quas receperat ex Incarnatione Verbi divini, eoque amittebat sensum propriarum suarum miseriarum, ut gavisus quasi fuerit, commisisse se peccatum, è quo tam ingens dimanaret in se felicitas. Nescio, inquiebat, cur ita perstringatur inobedientia Protoparentis nostri Adæ? invenio contrarium, omninò felicem extitisse hunc errorem, cum

absque illo nunquam accidisset nobis felicitas inæstimabilis possidendi Hominem Deum ceu Salvatorem nostrum.

Intueor Ecclesiam universam ita abreptam gaudio, tempore quo celebrat memoriam mortis & resurrectionis Redemptoris sui, ut velut totâ abundantia Spiritûs, inusitatum quoddam idioma sibi suggerentis, ebria, videatur sanctificare velle peccatum Adæ, quod tam ingenti

T 2

Quod peccatum Adæ nobis ratione quâdam fuerit utile.

ingenti sese accumulaverat felicitate. Audimus exclamare ipsam, totam amore succensam: O felix culpa, quæ talem ac tantum meruit habere Redemptorem! Et ne crederetur hunc repentinum quendam esse impetum, vel inconsideratam aliquam abreptionem, secundâ vice de novo prosequitur ardentioribus cum suspiriis: O certè necessarium Adæ peccatum, quod tali morte deletum est! quodque deleri debuit tam pretioso sanguine Dei immortalis! An melius nobis sensa explanare possit, quod ingens Incarnationis Verbi, & mortis Redemptoris sui beneficium debeat peccato Adæ, ita ut si illud non accidisset, in perpetuum hoc orbata mansisset favore?

Omnes sacre
Scripture di-
eunt, Chri-
stum non ve-
nisse, nisi ob
peccatum.

Si legas sacros codices, qui cælorum complectuntur veritates, comperies semper, Messiam promissum esse ad liberandum homines à servitute peccati. Quando Deus apparuit Moyse in rubo ardenti, quod pulchrum erat Symbolum mysterii Incarnationis, ubi ignis adhærens spinis, ut illas combureret, absque eo, quod illas consumeret, representabat Deum per ignem significatum, unitum cum nostra natura significata per spinas. Quis te huc attrahit, Majestas adoranda? Quare infidere tibi complacuit folio tam abjecto,

tamque incommodo? Vidi afflictionem populi mei, & descendi ut liberem eum. Nonne clare satis per hoc nobis insinuat, ipsum non descendisse de cælis, nec humanam assumpsisse carnem, nisi ob peccata hominum; & consequenter, si peccatum non fuisset, à quo nos liberaret, nostris se spinis non implicasset?

Nonne declaravit id ipsum nobis in Evangelio, quod natus non fuerit de cælo, nisi ut remedium afferret peccatis? *Non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt Domus Israël.* Et alibi dicit: *Se non venisse vocare justos, sed peccatores.* Quem in finem attulit nobis parabolam de bono pastore, qui postquam reliquisset nonaginta novem oves in deserto, quæservit tamdiu illam, quæ perierat, donec invenerit eam, & invenisse non contentus, imposuit illam humeris & ipsemet reportavit ad gregem suum? Nonne per hoc insinuare nobis voluit, quod, quando descenderit de cælo, ubi est magnus ille celestium spirituum grex, tanto transcendens intervallo numerum hominum, quanto nonaginta novem transcendunt id, quod duntaxat est unum; quando, inquam, deseruit ipsas, ut veniret in tertam per mysterium Incarnationis, hoc non fecerit, nisi ut curreret post hominem peccatorem, velut post ovem errantem, illumque

Exod. 3.

Matth. 15.

v. 24.

Luc. 5. v. 32.

Luc. 15.

illumque propriis humeris ad gregem Angelicum? Ex quo ergo deducitur, nonnisi naturæ nostræ peccatum fuisse, quod traxerit ipsum è cælo, & si Adam non aberrasset à DEO, nos secum præcipitans in peccatum, ipse non venisset nos quæsiturus.

Confule post Scripturam omnes sanctos Ecclesiæ Patres, & videbis, an non eandem amplectantur opinionem? Sanctus Augustinus omnium sublimissimus, maximèque illuminatus verbis expressis hanc tradit sententiam

S. Aug. ser. 8.
de verb. A.
post.

Est sententia
Patrum Eccle-
siæ: Si Adam
non peccasset,
Christum
non fuisse
venturum.

Irenæus lib. 5.
contra hære-
ses.

S. Athanas.
serm. 3.

fermone octavo in verba Apostoli: *Si Adam non peccasset Filius hominis non venisset*; & in sequenti fermone confirmat id ipsum verbis clarioribus magisque emphaticis: *Nulla fuit causa veniendi Christo Domino, nisi peccatores salvos facere*. Ante ipsum sanctus Irenæus, disputans contra hæreses sui temporis, pronuntiavit idem velut veritatem Catholicam: *Si non haberet caro salvari, nequaquam Verbum caro factum esset*. Et sanctus Athanasius scribens contra Arianos, pro tota ratione Incarnationis Filii Dei allegat lapsum Protoparentis nostri in peccatum, & expressè dicit, quòd sine illo indutus non fuisset carne humanâ: *Quâ sublatâ carnem non induisset*; & denique loquendo universalius, omnes Sancti primorum Sæculorum Patres eidem inhæserunt

sententiæ, usque ad tempora Ruperti Abbatis, qui primus vel è primis fortiter contendit asserere contrarium, quod eo usque in Ecclesia tota videbatur inauditum. Et post hæc omnia.

Rupert, lib. 3.
de gloria &
honore Filii
hominis.

Si consulere velimus rationem ipsam, percepto jam sensu tum Ecclesiæ, tum sacræ Scripturæ, sanctorumque Patrum, nihil est, quod manifestius declaret nobis magnam abundantiam bonitatis Dei, quàm videre, quòd eo nomine descenderit de cælis in terram, ut salvaret peccatores, ipsosque propriâ suâ morte liberaret? Nam quantò magis ipsi erant indigni, & velut magni ipsius inimici non merebantur nisi illius odium, iram, vindictam, supplicium æternum, tantò magis elucebat magnitudo ineffabilis misericordiæ ipsius, evidenter illis ostendens, se propriâ magis vitâ amari ab ipso.

Ratione probatur, Verbum Dei non fuisse incarnandum, si Adam non peccasset,

Ah! certè cor fuerit durius ære, quòd vehementissimè non moveatur, dum quilibet è nobis in particulari ea dicere verba potest, quæ magnus dicebat Apostolus, tanto cum amoris & gratitudinis affectu: *Fidelis sermo, & omni acceptione dignus, quòd Christus Iesus venit in hunc mundum, peccatores salvos facere, quorum primus ego sum*. O fidele verbum! O manifesta fidelissimæ amicitie nota! O sermo solatio plenus, dignissimus, qui verbis cæletur au-

I. Tim. 1.

Consideratio
affectuosa,

reis in penetralibus cordis nostri! JESUS CHRISTUS venit in hunc mundum datâ operâ, ut daret & operaretur salutem peccatoribus: Ego primus sum & facinorosissimus omnium; & ipse eo usque amavit me, ut meis se induent miseris, ut ab iis me liberaret, tolerans ipsemet ea, quæ promerebar, supplicia, sustinens contumelias ac injurias, quæ mihi fuerant epotandæ; & tandem subiens sævam ac probrosam, cui eram obnoxius, mortem, ut suæ pretio vitæ, vitam mihi requireret æternam.

Eheu! Quis sum ego, pro quo infinitæ Majestatis Deus voluit agere hæc omnia? pulvisculus abjectissimus, infelix nihili abortus. Quid unquam ipsi præstiti obsequii, quod invitare potuerit ipsum, ad exhibendum mihi tantæ abundantiam bonitatis? Ego despexeram ipsum, injunxeram, offenderam gravissimè. Ah! unde ergò tantum penès ipsum mihi meriti, ut ita exhauriens omnes immensos thesauros suos, usque ad sanguinem proprii cordis sui, omnibus me complere voluerit beneficiis, quæ possibilis sunt infinitæ bonitati Dei omnipotentis? Ah! Ecce tibi, quod stuporem ciet terræ, cæloque, quòdque abunde sat esset, ad conterendum cor durissimum, vel levissimè duntaxat consideratum. Promerebar ego infer-

num, & afferebat is mihi Paradisum; morte fueram dignus æternâ, & æternam mihi ipse tribuebat vitam; mihi odium ipsius comparaveram maximum, & incomparabilem mihi ipse exhibuit amoris sui abundantiam.

Credant alii, si velint, venturum fuisse ipsum in terram, nostraque induendum Humanitate, quando nullius me reum constituissem peccati. Sed ego credam, non nisi miseriarum mearum fuisse abundantiam, quæ ipsius tetigerit cor; credam, non venisse ipsum in succursum meum, nisi ut me erueret ex unguibus mortis, quæ miserabiliter rapiebat ad damnationem æternam; & video magnum Apostolum efficacius non invenisse motivum, ad collocanda corda omnia hominum quasi sub torculari ad exprimendam exin suavem & amabilem violentiam affectuum gratitudinis, quam proferendo magna hæc verba: *Charitas Christi urget nos, existimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est; ergo omnes mortui sunt, & pro omnibus mortuus est Christus, ut qui vivunt, non jam sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est.* Pondera benè hæc verba, paulo penitius perpende illa: Cor tuum sub torculari est. Charitas JESU CHRISTI urget nos, asserit incomparabilis hic Apostolus, ipsa proster- nit nos, ipsa nos cogit, ut dedamus

Ratio valde
urgens pec-
catorem ad
amandum
Christum
JESUM.

2. Cor. 5.

mus

mus nos, quando consideramus, nos omnes fuisse mortuos morte peccati, quod trahebat post se mortem inferni æternam: Et ipse tantæ in nos fuit bonitatis, ut descenderet de cælo ad eripiendum nos è geminæ hujus mortis faucibus, semetipsum morti tradens pro nobis. O bonitatem infinitam Redemptoris mei! nunquam te video majori circumfusam splendore, quam dum considero solam miseria-

rum mearum copiam, eopiam habuisse attrahendi super me miserationum tuarum abundantiam. Et inde est, nonnullis visum melius, si vivant in firma hac fide, te non des censurum de cælis, nec incarnandum fuisse, si Adam non peccasset, quantumvis alii contrarium asserant firmiter non infirmis suffulti rationibus, quas in articulis sequentibus exponemus.

ARGUMENTUM.

Quòd probabilius sit, Filium DEI incarnandum fuisse, quamvis Adam non peccasset.

ARTICULUS VI.

Parum credibile videtur solum peccatum causam fuisse Incarnationis Filii Dei.

FAteor esse difficillimum, non cedere argumentis tam plausibilibus, tamque validis & constringentibus, nec rata habere bona sensa, bonos affectus, quos in nostris excitant & enasci faciunt cordibus. Sed aliunde durum videtur credere, nos obstrictos esse peccato malorum omnium maximo, de beneficio omnium præcipuo, omnium, quæ Deus extra se producere potuit, antesignano; & dicere, quòd si natura humana conservata fuisset in statu innocentia, Deus non ita adamasset illam, ut se illi personaliter communicaret: sed ex eo, quòd facta fuerit obnoxia crimini, adorandam ipsius contemnendo Majestatem, seque di-

gnam reddendo ipsius odio, ideò solum eousque amaverit ipsam, ut se illi dare & communicare voluerit. Ubi est quis sanæ mentis, qui hunc loquendi & discurrendi modum non rejiciat?

Sed ad declarandam benè veritatem, supponendum est, naturam humanam in duplici statu valde diverso considerari posse, scilicet in statu innocentia, & in statu peccati: supponendum est etiam, Filium Dei incarnari potuisse duobus modis diversis: Uno quidem, assumendo corpus immortale, impassibile beatum: Altero carnem assumendo infirmam, passibilem & mortalem. Tu quaris, an Filius Dei fuisset

Quâ ratione Christus Jesus fuisset incarnatus, si Adam non peccasset.